

de sectorale regulerende instantie in de zin van richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG, en in de zin van richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG niet bevoegd is om dergelijke handelwijzen te bestraffen.

(¹) PB C 338 van 9.10.2017.

Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 16 mei 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vilniaus apygardos teismas — Litouwen) — TE, UD, YB, ZC/Luminor Bank AB

(Zaak C-8/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Artikel 53, lid 2, en artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Vrij verrichten van diensten — Markten voor financiële instrumenten — Particulier die een afgeleid financieel instrument van een bank heeft verworven — Kwalificatie van die particulier in de zin van het Unierecht)

(2019/C 288/04)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Vilniaus apygardos teismas

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: TE, UD, YB, ZC

Verwerende partij: Luminor Bank AB

Dictum

Richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van richtlijn 93/22/EEG van de Raad, richtlijn 2011/83/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende consumentenrechten, tot wijziging van richtlijn 93/13/EEG van de Raad en van richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 85/577/EEG en van richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad, en richtlijn 2014/65/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende markten voor financiële instrumenten en tot wijziging van richtlijn 2002/92/EG en richtlijn 2011/61/EU, moeten aldus worden uitgelegd dat zij niet van toepassing zijn op de verwerving van kredietobligaties als in het hoofdgeding, voor zover deze verwerving vóór 1 november 2007 heeft plaatsgevonden.

De eerste en tweede vraag, voor zover zij betrekking hebben op richtlijn 2001/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 mei 2001 betreffende de toelating van effecten tot de officiële notering aan een effectenbeurs en de informatie die over deze effecten moet worden gepubliceerd, richtlijn 2003/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 betreffende handel met voorwetenschap en marktmanipulatie (marktmisbruik), richtlijn 2003/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende het prospectus dat gepubliceerd moet worden wanneer effecten aan het publiek worden aangeboden of tot de handel worden toegelaten en tot wijziging van richtlijn 2001/34/EG en verordening (EG) nr. 809/2004 van de Commissie van 29 april 2004 tot uitvoering van richtlijn 2003/71/EG van het Europees Parlement en de Raad wat de in het prospectus te verstrekken informatie, de vormgeving van het prospectus, de opneming van informatie door middel van verwijzing, de publicatie van het prospectus en de verspreiding van advertenties betreft, zijn kennelijk niet-ontvankelijk.

(¹) PB C 152 van 30.4.2018.

Beschikking van het Hof (Tweede kamer) van 12 juni 2019 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Supremo — Spanje) — María Teresa Aragón Carrasco e.a./Administración del Estado

(Zaak C-367/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Artikel 53, lid 2, en artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Sociale politiek — Richtlijn 1999/70/EG — Door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd — Clausule 4 — Niet-discriminatiebeginsel — Vergelijkbaarheid van situaties — Rechtvaardiging — Clausule 5 — Vergoeding bij beëindiging van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd om objectieve redenen — Geen vergoeding bij ontslag van tijdelijke werknemers)

(2019/C 288/05)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz en Luis Salas Fernández (als erfgenaam van Lucía Sánchez de la Peña)

Verwerende partij: Administración del Estado

Dictum

- 1) Clausule 4, lid 1, van de op 18 maart 1999 gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een nationale regeling die niet voorziet in betaling van een vergoeding bij ontslag zonder reden van tijdelijke werknemers met een vertrouwensfunctie of specifieke adviesfunctie als die in het hoofdgeding, ook al krijgen werknemers in vaste dienst bij beëindiging van hun arbeidsovereenkomst om objectieve redenen wel een vergoeding.